

Den inre rösten – en kommunikation med det gudomliga

Den inre röstens olika uttrycksformer är både fascinerande och intressanta att iaktta och ta del av. Kommunikationen med det gudomliga är, menar jag, en ständig följeslagare i våra liv och har så varit sedan urminnes tider. Den inre röstens olika energiformer gör det möjligt att från det gudomliga planet förmedla både hörsel-, syn- och känsloreaktioner, och för oss att ta emot dessa förnimmelser från en högre verklighet. Hela den fysiska och den andliga världen består av energier, av elektriska våglängder i olika oktaver. Följaktligen blir resultatet av kommunikationen ett brett spektrum av förnimmelser, både mentala och fysiska.

Den inre rösten förmedlar också ett eko från gångna tider. Ur vårt minneskartotek kommer det fram känslor, diffusa eller klara och starka, snarare än konkreta minnen av tidigare epoker och religiösa förgrundsgestalters liv och leverne. För inte sant, hur kommer det sig att man fastnar för och känner extra starkt för vissa personligheter om man inte på eller annat sätt har haft en anknytning till dem, till deras tankevärld eller den tid de levde i? Våra reaktioner, starka eller svaga, utgör essensen eller summan av tidigare upplevelser. Vi bär med oss dessa känslominnen som ett ovedersägligt bevis för våra tidigare livs existens, för vår egen resa genom historien.

Där vi står nu i vår religiösa utveckling är i mångt och mycket, tillsammans med vår egen utvecklingsprocess, ett resultat av andra människors gärningar och mod. Vi har levt och verkat utifrån olika religiösa föreställningar genom seklernas gång under inflytande av till exempel Mechthild av Magdeburgs gärningar i 1200-talets Tyskland. Under historiens gång kan man urskilja två olika traditioner av att beskriva Gud, en katafatisk och en apofatisk teologi. I den förstnämnda traditionen, den katafatiska teologin, beskrivs Gud med hjälp av så många olika kärleksfulla ord och språkliga bilder som möjligt (*Gud är allkärlek*), medan den apofatiska teologin i stället beskriver Gud i negationer, genom att tala om vad Gud *inte* är (*Gud är inte detta eller detta*). Det är en bildlös mystik.

Den katafatiska traditionens beskrivning av Gud som Mechthild av Magdeburg representerar – Gud är god, Gud är kärlek, Gud är rättvis – har vi haft med oss under många liv. Hennes inre kamp för att motstå kroppens sexuella begär, att sublimeras dessa drifter för att därigenom fullständigt kunna ge sig hän åt Gud, är även vår egen kamp mot kroppens naturliga drifter och begär under flera liv, där vi ännu inte hade förstått att allt djupast sett är sexualitet och något helt naturligt. Här finns hos Mechthild av Magdeburg tanken om ”brudsmystiken”, att Gud är älskaren och hon själv är hans brud. Den djupt rotade tankefiguren om kampen mellan den kroppsliga synden och den rena själen går som en rak linje genom den kristna historien. Slitningarna mellan dessa båda krafter har satt djupa spår i själen och kan väl först nu i våra dagar på allvar balanseras genom ett seriöst studium av Martinus analyser över människans sexuella polutveckling från djur till människa.

Katarina av Sienas mystiska bröllop med Kristus är en i raden av många liknade himmelska giftermål i 1300-talets religiösa föreställningsvärld. I en uppenbarelse fick Katarina välja mellan en gyllene krona och en törnekrona. Hon valde törnekronan och föll, enligt traditionen, i extas och stigmatiserades. Sår som uppstår just i samband med en stark inlevelse i Kristus lidandehistoria i kombination av extatiska visioner.

En nutida religiös personlighet, Padre Pio, genomgick samma stigmatiseringsprocess efter en vision av Kristus. Likaså inträffade detta hos hans föregångare Franciskus av Assisi år 1224, efter att Franciskus först hade fått en vision om en korsfäst seraf. Enligt legenden genomborrades han av spikhål på händer och fötter och i sidan uppkom ett blödande sår.

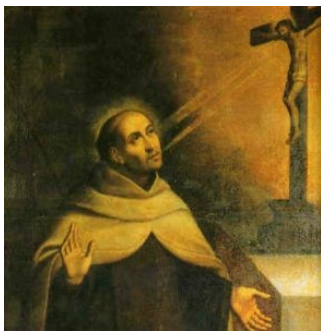
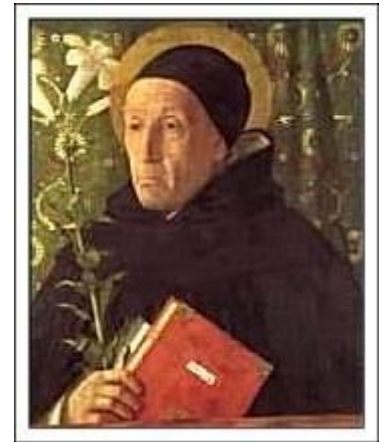
Klara av Assisi hörde Franciskus av Assisi predika om Gud och fattigdoms-idealet. Hon övertygades om sin kallelse och han om hennes. År 1212 grundade hon Franciskanerordens andra gren, klarissorna, ”de fattiga systrarna. Denna kvinnliga religiösa kraft hittar vi också hos Beginerrörelsen, en klosterliknande gemenskap för fromma kvinnor inriktad på bön, kontemplation och karitativ verksamhet instiftad på 1170-talet. Denna rörelse fanns också i Vadstena under medeltiden, där den förbjöds år 1412. Den fanns kvar ända fram till år 1506, då Vadstena munkar fördrev dem i samband med en

utvidgning av munkkonventets marker.

En annan fascinerande kvinnlig gestalt inom den beginska rörelsen är den franska författaren och mystikern Marguerite Porete. Hon skrev boken *De enkla själarnas spegel* i början av 1300-talet. I boken uttrycker Marguerite sin inre övertygelse om att själen är förbunden med Gud och att upplevelsen av denna inre förening ger mystikern en sublim frihet. Hon skrev *De enkla själarnas spegel* som en reaktion på maktmissbruket inom den katolska kyrkan, de rika klostrens prioriteringar och kyrkans inställning till fattigdom, som hon uppfattade som brist på andlighet. Marguerite Porete vägrade hårdnackat att förneka sin religiösa uppfattning, trots upprepade påstötningar från Inkquisitionen. Hon fortsatte att vandra omkring för att sprida sitt budskap. *De enkla själarnas spegel* var skriven på gammalfranska och inte på latin – bara det otillåtet och straffbart. Boken studerades av 21 teologer och dessa dömde henne som återfallskättare. För detta dömdes hon till döden av Inkquisitionen. Marguerite Porete brändes på bål i Paris den 1 juni 1310, 60 gammal.

Den apofatiska teologins starka inflytande på mig får här representeras av två verkliga storheter – Mäster Eckhart och Johannes av Korset. Både dessa religiösa förgrundsgestalter försöker förmedla att den fullständiga kunskapen om Gud är ouppnåelig. Gud kan inte beskrivas i positiva termer, dvs. genom olika yttre egenskaper. Gud kan enligt dem bara beskrivas i negativa termer, såsom att Gud är inte detta eller detta, är inte det eller det. Enligt Mäster Eckhart är Gud ett intet. Gud är Ettheten, bortom alla egenskaper. Denna uppfattning är helt i linje med Martinus analyser, där Gud beskrivs som "Något som är". Något annat är inte möjligt att säga, eftersom man då är inne på det skapades område. Gud är inte en skapad företeelse och befinner sig således bortom det skapade. Gud utgör det skapades utgångspunkt och den yttersta verkligheten. Denna verklighet kan inte förnimmas med sinnena utan endast med intuitionen. Guds jag är enligt Martinus evigt närvarande i allt och alla och utgör "den fasta punkt kring vilket allt i världsalltet rör sig".

Att tro att denna inriktning, den apofatiska teologin, är mindre känslös än den katafatiska teologin är ett misstag. Snarare är det så, vill jag mena, att den apofatiska teologin mer direkt kommer i kontakt med det utsägliga mysterium som Gud utgör. Det är en bildlös mystik som strävar efter att "ande ska möta ande". Då ande hos Martinus är det samma som medvetande, innebär det att vårt medvetande blir en del Guds medvetande. Gud hämtar så att säga hem sig själv via oss genom det som Martinus kallar "Den stora födelsen". Vi går upp i Ettheten, som Eckhart uttrycker det, och blir en del av det. Fast denna gång med full medvetenhet om Gud som helheten och alltings utgångspunkt. Martinus fullkomliggör dessa båda mystikers beskrivning av Gud, i det att han till skillnad från dem fullt ut har utvecklat kosmiskt medvetande och därmed tillgång till det han kallar "visdomsoceanen" – Guds samlade upplevelse och erfarenhetsmaterial genom evig tid – den totala kunskapen om allt. Mäster Eckhart och Johannes av Korset fick glimtvisa insikter om Guds jag, X1. Martinus fick genom sin kosmiska invigning i mars 1921 full inblick i evighetsaspekten och i den funktionella delen av den gudomliga naturen, övermedvetandet eller X2 i Martinus terminologi, och dess manifestationsområde X3, rörelsernas värld, samt den kosmiska livscenens domän.

Mäster Eckharts och Johannes av Korsets uppgift var inte att ge mänskligheten en fullständig beskrivning av livsmysteriet lösning. Den uppgiften var vigd åt Martinus och finns nu nedtecknad i hans samlade livsverk *Tredje testamentet*. Mäster Eckhart och Johannes av Korset beskrev i stället Gud och vägen fram till ett möte med honom. De har haft en, enligt min mening, enorm betydelse som förberedelse för Martinus och hans kosmiska analyser. De har, var och en på sitt sätt, stadfäst Guds absoluta existens. Kosmiska glimtar av varierande styrkegrad har gjorde det möjligt för Mäster Eckhart och Johannes av Korset att blicka in i det lysande mörker som utgör Guds innersta natur. Och att skapa en förståelse för oss, att detta lysande mörker även är en del av oss själva. Gud är inte skild från oss. Gud är i oss och utgör, trots vår

eviga individualitet, vår innersta beståndsdel. Vi alla utgör en av Guds oändligt många pusselbitar i det kosmiska evighetspusslet, där alla bitar är oundgängliga och evigt närvarande.

Dessa mystiker från olika tider utgör endast ett litet fåtal av alla de personer som genom sin livsgärning och sitt mod har utvecklat och vidarefört sin upplevelse av den inre rösten, samt en allt klarare och tydligare bild av vad eller vem Gud är.

Martinus kombinerar de bägge teologiska traditionerna genom sin beskrivning av Gud som utgörande "ett något som är" och genom den kärleksfulla beskrivningen av den evigt existerande, älskade Fadern, där alla levande väsen utgör en del av Guds upplevelseorgan, ett över allt existerande levande väsen som genom världsalltets olika manifestationsformer visar sin allvisdom, sin allkärlek och sin allmakt.

Till alla dem går min djupaste tacksamhet.

Lars Pallerius, september 2018

Förutom Martinus egna verk har jag i denna text inspirerats av Antoon Geels böcker *Kristen mystik*, del 1 (2000) och del 2 (2003), Erwin Bischofbergers bok *Mäster Eckharts andliga undervisning* (1994), Cyprian Smiths bok *Paradoxens väg. Mäster Eckharts undervisning om andligt liv*, samt diverse internetbaserade källor om temat mystiker. Martinus beskrivning av "Den stora födelsen" kan man läsa om i *Kring min missions födelse* (1975) samt *Den intellektualiserade kristendomen* (2016).

